

laête : issa ; miño ümber öitsesid nooruse lustis kümme tuggewad poega ja nelliteistkümme prieked tüttarlast, kes ühheelskoos röemisast ellased. Miño fallis naisole, kaña sugu eäsimene loom, kaswatas lapsokesi Jumala kartusses ja waggadusses üles, egga foormand meid jalgi pätoiduse murre, sest meil olli rahholisses ello-paigas iggapäwane leiwayallokene rohkest önnistatud. Ühhe rikka mõisnikko förge müridega ümberpiiratud kindel õu olli meie foddo, ja kuus suurt koera meile wahhiks. Seal ellasime kartmata ; koerad armastasid miño lapsi ja kaitsesid neid kui silma terra, et mingi suggust wigga ei piddand sundima. Agga Reino-wadderi kurri südda läks meie önne ülle kaddedaks ; ta luusis sellamahti mittokord õue ümber ja piddas nõu, fudda meid kimbutada. Ometegi ei sanud ta jal meist jäggo ; koerad olid valv sad ja velle tasid kohhe tedda metsa taggas. Ükskord libhutasid koerad tedda tük maad tagga, wötsid röövli kässile ja löhkusid ta kässoka mehhe kombel purrus, et ta tükkil aeval ei ussaltand taggas tulla. Agga kuulge, armoline issand ! mis pettuse läbbi üllekohtune loom viimaks meist wöitu sai. — Mõne näddala pärast tulli üks wagga jumalasõna : kuulutaja mers meile wötersi, piisa musta kue sisse mässitud, et niña ots agga pissut wälja paistis ; wöderas näitis mulle firja, mis teie künninglikko pitseriga finni olli pandud. Kirjas seisis : fudda teie fölige riigi-loomadele rabho lastsite kuulutada, ja Reinowadder, kes isse kirjakandja olli,

rälis mulle pillemalt, et tema endisid pattu kahhet sedes nüüd juimalasõna : kuulutajaks asjunud ja kindlast töutanud, maad mõda ümber käia ja ilmlisko lastele taewa : teed juhhatada. Ei piddand nüüd kellegil tema polest kartust ollema, sest ta olli töutanud, ei jal enam lihhatülli oma subho wöitta. Lunnistuse tähesteks näitas mulle mõned veikid ramatolesed, mis wallitsetud rahwas iissekeskis luggewad. "Issand Önnistegija olgo sõnoga ! " üidis ta minnes. " " Mul ei ole mahti lauemine aega viita, sest mul on täna veel palju pühha tallitamisi ja palveteggemisi. " " Minnes wöritis Paulo : ramato taslust ja akkas sure ealega luggema ning laulma, agga ta südda mötles kurja ja ähwardas meile ulkatust. Ma ruttasin naise ja laste jure tagasi, kuulutasin rõemuga, mis praego olin kuulnud ja näinud. Et meil middagi kartust enam ei olnud, läksime fölige perrega õuest wälja. Kui parrajalt päwa paistel wäljal siblisime ja kuiva mulla sees pühherdasime, ehmatas Reinowadderi kutsus meid äkkitsekt. Tema olli pöesa tahha peito läinud, largas kui tuul wälja, wötiis mo fölige armsama lopse subho, läks mõne sammo eddasid ja sõi lapsokesse meie silma ees ärra. Müüd fus ta maggusad rooga korra maitsenud, ei jätnud ta meid fuskil enam rähbule, ja ei jõudnud küttid egga koerad meid tema kawwaluse eest kaitseda. Päval ning ösel romas ta sellamahti meie jure ja röövis aega mõda üks teise järrel föit mo wäetilesed, sunni ta eile mo viimise tüttar-